

ΔΗΜΗΤΡΑ ΝΕΟΦΥΤΟΥ

Το γαλάζιο το λεν και θαλασσί

Εκδόσεις Ενγήμων

τίτλος συγγράμματος
Το γαλάζιο το λεν και θαλασσί

συγγραφέας Δήμητρα Νεοφύτου
επιμέλεια κειμένου Κωνσταντίνα Κωνσταντίνου
φιλολογική επιμέλεια Άντρη Μοδέστου
επιμέλεια εξώφυλλου Κωνσταντίνα Κατσιάρη

α' έκδοση Μάρτιος 2022
ISBN 978-9925-7811-8-8

**Εκδόσεις Ευγνώμων,
Λευκωσία, Κύπρος**

επικοινωνία: (+357) 99 023 022
www.ekdoseis-evgnomon.com
info@ekdoseis-evgnomon.com

Ο συντονισμός της έκδοσης, η καλλιτεχνική επιμέλεια, η σελιδοποίηση και η σχεδίαση της μακέτας εξώφυλλου έγιναν από το Ατελιέ του Εκδοτικού Οίκου Ευγνώμων.

*Εκδόσεις
Ευγνώμων*

Απαγορεύεται η δημοσίευση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου αυτού, η αναπαραγωγή ή η μετάδοσή του με οποιοδήποτε οπτικοακουστικό μέσο, χωρίς την έγγραφη άδεια της συγγραφέως.

Το βιβλίο αυτό είναι αφιερωμένο
στους τρεις ανθρώπους της ζωής μου,
που με έμαθαν ο καθένας με τον δικό του τρόπο,
να αγαπώ τη θάλασσα, να τη σέβομαι
και να την αποζητώ στις χαρές και τις λύπες μου...

Στον πατέρα μου,
στον θείο μου Τάκη Ζαμπακίδη, που δεν είναι πια μαζί μας
και στον Χρίστο μου.

Καλά που δεν έχεις και λέπια!

«...δεκατρία, δεκατέσσερα, δεκαπέντε, δεκαέξι, δεκαεπτά, δεκαο...»

-Νίκο! Νίκοοοοοο!

Οι φωνές ακούγονταν τόσο μακρινές, σχεδόν σαν απόκοσμες. Έσπαγαν το αρμονικό βουητό του βυθού και το ταυτόχρονο μέτρημα της αντοχής του κάτω απ' το νερό. Τινάχτηκε απότομα προς την επιφάνεια και προσπάθησε να σταθεί, πατώντας κάτι αιχμηρό. Κάποιο βότσαλο, ίσως, ή κάποιο κοχύλι. Δεν κατάλαβε τι ακριβώς ήταν, μόνο ένιωσε τον πόνο στη δεξιά του πατούσα. Οι δυο του φίλοι, βλέποντας την γκριμάτσα πόνου, που σχηματίστηκε στο πρόσωπό του, έσκασαν στα γέλια.

-Έλα ρε Νίκο! Βρήκαμε έναν κάβουρα και δεν καταφέρνουμε να τον πιάσουμε!

Στα επτά του χρόνια, ο Νίκος, ζούσε και ανέπνεε για τη θάλασσα. Από τον καιρό που θυμόταν τον εαυτό του, αυτή ήταν η μεγάλη του αγάπη, σε σημείο που ο πατέρας του αστειευόμενος του έλεγε:

«Την αλμύρα του γιαλού είχε στην κοιλιά της η μάνα σου, παιδί μου, γι' αυτό και μου βγήκες θαλασσινός! Αλλιώς δεν εξηγείται! Καλά που δεν

έχεις και λέπια!».

Το χωριό του ήταν μόλις πέντε λεπτά με το αυτοκίνητο από το Γλυκονέρι, όπως λεγόταν η αγαπημένη του θαλάσσια περιοχή. Ένας κολπίσκος, που εισχωρούσε στη στεριά, σχηματίζοντας μια μακρόστενη υγρή λωρίδα ενός περίπου χιλιομέτρου, η οποία δημιουργήθηκε, όπως έλεγαν, από τα πολύ παλιά χρόνια εξαιτίας της εισροής των νερών της βροχής όλων των γύρω χωριών στη θάλασσα.

Στις δύο αντικριστές όχθες, ήταν δεμένες οι βάρκες των ψαράδων της περιοχής, μιας και χρησίμευε και σαν αλιευτικό καταφύγιο, λόγω της ιδιομορφίας του σχηματισμού του. Καθώς προχωρούσε όμως, δεξιότερα απλωνόταν μπροστά του η παραλία, με την ολόλευκη άμμο και τα γυαλιστερά βραχάκια. Ο επίγειος παράδεισος του Νίκου!

Τους χειμωνιάτικους μήνες έκανε συχνά βόλτες, μαζεύοντας κοχύλια ξεβρασμένα στην ακτή και πέτρες διάφορες, πολύχρωμες, σε ποικιλία σχημάτων και μεγεθών, άλλες καλογουαλισμένες κι άλλες θαμπές από τη συνεχή τριβή τους με τα βράχια και την άμμο. Τις πιο διαλεκτές τις φύλαγε με ευλάβεια σ' ένα άδειο σιδερένιο κουτί μπισκότων. Απ' έξω είχε γράψει με μαύρο μαρκαδόρο και κεφαλαία γράμματα τη λέξη “ΘΗΣΑΥΡΟΣ” και απαγόρευε στ' αδέρφια του και στους γονείς του να το ανοίξουν, μήπως και χαθεί το παραμικρό! Τις μέρες πάλι που ο καιρός ήταν κατάλληλος για ψάρεμα, καλόπιανε τον πατέρα του για να τον παίρνει μαζί του στη βάρκα. Αφού ακολουθούσε πάντα ένας δεκάλεπτος, τουλάχιστον, καυγάς με τη μητέρα του, που φοβόταν να τον αφήνει στην ηλικία του

να πηγαίνει σε τέτοια βάθη, γινόταν συνήθως το δικό του. Κι όταν έπιαναν ψάρια στα δίχτυά τους, ο Γιάννης, ο πατέρας του, τού έλεγε με κέφι, ότι ήταν το γούρι του κι ο Νίκος ψήλωνε κάμποσους πόντους και κόντευε ν' αγγίξει τον ουρανό απ' τη χαρά του.

Εκεί περνούσε ασφαλώς και τα καλοκαίρια του, παίζοντας στην παραλία με τους φίλους του και ανακαλύπτοντας το μεγαλείο και την ομορφιά του βυθού. Αν και μόλις επτά χρόνων, είχε ήδη γίνει ξεφτέρι στο κολύμπι. Πολύ σύντομα μάλιστα, δεν του αρκούσε μόνο αυτό! Ο βυθός ήταν ένας ολόκληρος καινούριος κόσμος, γεμάτος κρυμμένα μυστικά και άγνωστα πλάσματα, που τον περίμεναν να τα ανακαλύψει. Ζήτησε από τους γονείς του να του πάρουν μάσκα και πέδιλα, στα μέτρα του, και ξεκίνησε τις εξερευνήσεις. Στην αρχή, ο πατέρας του είχε κάποιες επιφυλάξεις και τον ακολούθησε στους πρώτους εξερευνητικούς περιπάτους του, αλλά μετά από δυο-τρεις φορές αφού κατάλαβε ότι ο Νίκος τα πήγαινε μια χαρά και μόνος του, καθόταν στη στεριά και τον παρατηρούσε από μακριά.

Ο Νίκος, δεν χόρταινε τη θάλασσα! Έβλεπε, μάθαινε κι αγαπούσε όλο και περισσότερο τον βυθό. Άλλοτε χάζευε κυριολεκτικά συναντώντας ψάρια περίεργα, που δεν είχε ξαναδεί κι άλλοτε ενθουσιαζόταν τόσο με την ποικιλία, τα χρώματα και τις υφές, που ανακάλυπτε, ώστε ξεφώνιζε από χαρά κοντεύοντας να πνιγεί από το νερό, που εισχωρούσε στα πνευμόνια του. Ξεχνιόταν με τις ώρες στο νερό και του είχε γίνει πια συνήθεια το βουητό του βυθού. Αυτός ο ζωηρός υποβρύχιος παλμός ζωής, που

διατάραξαν, πριν από λίγο, οι δυνατές φωνές των φίλων του.

-Κάντε στην άκρη! Έρχεται ο «καβουροειδικός»! είπε βγαίνοντας απ' το νερό και άρχισε να τρέχει, στάζοντας. Χοροπηδούσε από βραχάκι σε βραχάκι, αδιαφορώντας για τον πόνο που είχε νιώσει στο πόδι του. Το καβουράκι κρύφτηκε κάτω από μια μικρή πέτρα, στο βαθούλωμα ενός βράχου, αλλά τα δυο παιδιά, ο Αντώνης και ο Γιώργος, δεν τη μετακίνησαν από φόβο μην τους ξεφύγει.

-Πού είναι λοιπόν; ρώτησε ο Νίκος ανυπόμονα, μόλις έφτασε κοντά τους.

-Κάτω από αυτή την πέτρα, αλλά μην τη σηκώσεις απότομα, γιατί ξέρει κόλπα αυτός και θα μας φύγει! είπε όλο σοβαρότητα ο Αντώνης.

-Χα! Από σας θα φύγει! Από μένα δεν ξεφεύγει! Κοιτάξτε να δείτε!

Σήκωσε αργά-αργά την πέτρα και πριν προλάβει το καβουράκι να το βάλει στα πόδια, το πίεσε απαλά προς τα κάτω, πιάνοντάς το από πίσω με τον αντίχειρά του και από μπροστά με τον δείκτη του.

-Έτσι πιάνουν τα καβουράκια, φιλαράκια μου! Δείτε να μαθαίνετε! δήλωσε όλο περηφάνια ο Νίκος, προσθέτοντάς το στο κουβαδάκι με τα ζωντανά λάφυρα των παιδιών. Αν θέλετε να σας πιάσω και κανένα ψαράκι ή καμιά γαριδούλα, για να δείτε τον τρόπο, πολύ ευχαρίστως!

Ο Αντώνης έβγαλε κοροϊδευτικά τη γλώσσα του, ενώ ο Γιώργος χτύπησε αγανακτισμένος το μέτωπό του.

-Σαν πολύ τον Κουστώ δεν μας κάνεις; τον ειρωνεύτηκε ο Γιώργος, που είχε ακούσει σε μια συζή-

τηση τον πατέρα του να μιλάει για τα επιτεύγματα του Γάλλου εξερευνητή των θαλασσών και συμπερανε, αν και δεν τον ήξερε ο ίδιος, ότι σίγουρα θα ήταν σπουδαίος, για να τον αναφέρουν οι μεγάλοι με τόσο θαυμασμό.

-Αυτός ο Κουστώ δεν ξέρω ποιος είναι, αλλά όταν μεγαλώσω θα ρωτάει να μάθει για μένα! απάντησε με τη σιγουριά και την έπαρση των επτά του χρόνων ο Νίκος.

-Οουουουουου, ναι, καλά! είπαν με ένα στόμα οι φίλοι του σκασμένοι και πάλι στα γέλια και προχώρησαν στην επόμενη λιμνούλα για νέες ανακαλύψεις.

-Θα δείτε! μονολόγησε πεισμωμένος και στάθηκε να κοιτάζει το ηλιοβασίλεμα, που άρχισε να βάφει με πορτοκαλί αποχρώσεις τη θάλασσα. *Άραγε γίνεται και ο βυθός πορτοκαλής τέτοια ώρα;* αναρωτήθηκε. Φαντάστηκε πορτοκαλί ψάρια, πορτοκαλί βότσαλα και πορτοκαλί φυτά να κουνιούνται αρμονικά στον ρυθμό των κυμάτων. Ένα πορτοκαλί υπερθέαμα! Και τη νύχτα ποιο χρώμα να παίρνουν άραγε; Να χρυσίζουν, όπως το φως του φεγγαριού ή να γίνονται κατάμαυρα, όπως το σκοτάδι; Η φαντασία του κάλπαζε και οι απορίες έστηναν χορό μέσα στο ξανθό του κεφάλι.

-Α, δεν γίνεται! Πρέπει να μεγαλώσω σύντομα, για να μάθω τα πάντα! συνέχισε να παραμιλά γεμάτος ανυπομονησία για τα όσα η ηλικία του τον εμπόδιζε να δει και να μάθει.

Αγνοώντας, βέβαια, πως η αμάθεια, των παιδικών χρόνων, είναι ένα ανεκτίμητης αξίας πέπλο, που προστατεύει τους ανθρώπους από τη γνώση,

όλων όσων τους επιφυλάσσει η ζωή μεγαλώνοντας.

Ο κατάλληλος για την αποστολή...

«Ακόμα πέντε λεπτά κι έφυγα» σκεφτόταν, κουνώντας ανυπόμονα το πόδι του πάνω κάτω. Μια κίνηση που έκανε συνήθως, όταν ήταν αγχωμένος ή στα όρια της αντοχής του, όπως τώρα! «Ακόμα πέντε καταραμένα λεπτουδάκια...», συνέχισε ξανακοιτάζοντας το ρολόι, που κρεμόταν στον απέναντι τοίχο. Καθόταν στην ίδια θέση ακριβώς όπως και χθες. Περίμενε να συναντήσει τον Θωμά Τσακίρη, πρόεδρο της εταιρείας “Ποσειδώνας Ιχθυοκαλλιέργειες”, που είχε την έδρα της στην Αθήνα. Το ραντεβού τους ήταν προγραμματισμένο για την προηγούμενη μέρα, αλλά ο «αξιότιμος», κατά τη γνώμη του, κύριος Τσακίρης, το είχε ακυρώσει την τελευταία στιγμή. Ο Νίκος, που δεν ήθελε να καθυστερήσει στη συνάντηση, έφθασε στα γραφεία της εταιρείας είκοσι λεπτά νωρίτερα, για να του ανακοινωθεί επί τόπου η ακύρωση.

-Κάτι έκτακτο έτυχε στον κύριο Τσακίρη, τον ενημέρωσε με απολογητικό ύφος η γραμματέας του προέδρου. Σας πειράζει να κανονίσουμε μια άλλη συνάντηση για αύριο; τον ρώτησε ευγενικά.

-Πολύ καλά, απάντησε ο Νίκος φανερά εκνευ-

ρισμένος. Φτάνει να μην τύχει και αύριο κάτι έκτακτο! σχολίασε ειρωνικά.

Η κοπέλα κοκκίνισε και τον διαβεβαίωσε ότι η συνάντηση θα γινόταν οπωσδήποτε την επόμενη μέρα.

Ήταν βέβαιος ότι ο Τσακίρης, αν και ανέμενε την επίσκεψή του, δεν ήταν ιδιαίτερα χαρούμενος για αυτήν. Το τελευταίο διάστημα η περιβαλλοντική ομάδα “Θάλασσα”, της οποίας ο Νίκος ήταν ιδρυτικό μέλος, έστελνε συνεχώς στην εταιρεία του επιστολές, ενημερώνοντας τους υπευθύνους, ότι δεν θα έμενε άπραγη μπροστά στην οικολογική καταστροφή που συντελείτο, αν δεν γινόταν άμεσα κάτι δραστικό. Εδώ και καιρό υπήρχαν σοβαρές ενδείξεις πως το ιχθυοτροφείο, που ανήκε στην εταιρεία του, ευθυνόταν για μια γλοιώδη μορφή μύκητα, που αναπτύχθηκε στην αγαπημένη παραλία του Νίκου. Τόσο ο βυθός, όσο και οι ακτές είχαν γεμίσει με τη σιχαμερή - τόσο οπτικά όσο και οσφρητικά - πράσινη μάζα, που είχε κατακλύσει ολόκληρη την περιοχή. Όμως πρόσφατα και μετά από εκτεταμένες μελέτες, φάνηκε ξεκάθαρα, ότι το ιχθυοτροφείο ρύπαινε όντως τη θάλασσα με τα χημικά και τα φάρμακα, που χρησιμοποιούσε για τα ψάρια.

Στάλθηκαν στον πρόεδρο της εταιρείας αλληπάλληλες επιστολές χωρίς, όμως, καμία απάντηση ούτε και οποιοδήποτε ενδιαφέρον. Μόνο μια μέρα που ο Γιώργος, ο καρδιακός φίλος του Νίκου, τηλεφώνησε στα γραφεία της εταιρείας εκ μέρους της “Θάλασσας”, για να ρωτήσει αν είχαν πάρει τις επιστολές τους και αν είχε ληφθεί κάποια απόφαση

σχετικά με το συγκεκριμένο θέμα, τον είχαν παραπέμψει σε έναν από τους δικηγόρους τους. Ο κύριος αυτός του είπε ορθά κοφτά, ότι ο κύριος Τσακίρης και η εταιρεία του ήταν καθ' όλα νόμιμοι και είχαν όλες τις απαραίτητες άδειες, που χρειάζονταν για τη λειτουργία του ιχθυοτροφείου. Τον προέτρεψε μάλιστα, να προειδοποιήσει και τους υπόλοιπους της ομάδας του να μην ασχοληθούν περαιτέρω με το θέμα, γιατί πολύ απλά θα έχαναν τον χρόνο τους. Και, για να τονίσει τα λεγόμενά του, τού δήλωσε απειλητικά, ότι θα ήταν προτιμότερο να μείνουν τα πράγματα ως είχαν, για το καλό όλων. Τους χαρακτήρισε μικρούς κι ασήμαντους, αντίθετα ασφαλώς με την εταιρεία και τις διασυνδέσεις της... Αφού επανέλαβε τη φράση «για το καλό όλων» του έκλεισε το τηλέφωνο, πριν προλάβει να απαντήσει.

Έτσι πάρθηκε η απόφαση να πάει κάποιος να μιλήσει προσωπικά με τον κύριο Τσακίρη. Να ενημερώσει τον ίδιο και όποιον άλλον αφορούσε το θέμα, ότι τα πράγματα ήταν κρίσιμα κι ότι η οργάνωση ήταν αποφασισμένη να φτάσει μέχρι τα άκρα, αν δεν λαμβάνονταν σοβαρά υπόψη οι διαμαρτυρίες της. Κι ο Νίκος ήταν ο πλέον κατάλληλος γι' αυτή την αποστολή!

Η αγάπη του για τη θάλασσα τον είχε οδηγήσει να κάνει επάγγελμα το χόμπι του! Σπούδασε υδροβιολογία στην Αθήνα και, μετά το τέλος των σπουδών του, επέστρεψε στην Κύπρο φορτωμένος

με όνειρα για το μέλλον. Στην αρχή έπιασε δουλειά στο Τμήμα Αλιείας και Θαλάσσιων Ερευνών στη Λευκωσία και περνούσε τις εργάσιμες του ώρες κλεισμένος στο εργαστήριο. Τον ενδιέφερε βέβαια να επεξεργάζεται και να ανακαλύπτει τις αιτίες, που το νερό σε διάφορες θαλάσσιες περιοχές είχε μολυνθεί ή ήταν στα πρόθυρα μόλυνσης, αλλά αυτό δεν του αρκούσε. Ήθελε να είναι έξω στη θάλασσα, να τη μυρίζει, να τη νιώθει, να την αγγίζει. Αισθανόταν ένα αόρατο νήμα να τον κρατά σφικτά δεμένο με τα κοράλλια, τα ψάρια, τα βότσαλα. Υπήρχαν τόσα πράγματα εκεί έξω να ερευνήσει και να ανακαλύψει. Αυτό τον ενδιέφερε! Αυτό ήθελε να κάνει. Αυτό ονειρευόταν, όταν ακολούθησε τον συγκεκριμένο κλάδο στο πανεπιστήμιο. Όχι να μένει κλεισμένος στο κλουβί!

Μετά από δυο χρόνια υπηρεσίας και αφού το σκέφτηκε καλά, πήρε την απόφασή του. Θα έδινε παραίτηση και θα ξεκινούσε ένα δικό του εργαστήριο έρευνας και μελέτης των θαλάσσιων υδάτων και οργανισμών. Στην αρχή θα δυσκολευόταν λίγο - ίσως και πολύ - μέχρι να βρει χρηματοδότες, που να στηρίξουν οικονομικά τις προσπάθειές του, αλλά ήταν πρόθυμος να το ρισκάρει. Στην ύστατη περίπτωση, αν έμενε χωρίς δουλειά, θα προχωρούσε στην υλοποίηση ενός άλλου σχεδίου, που κατέστρωνε εδώ και καιρό με τους παιδικούς του φίλους, τον Αντώνη και τον Γιώργο. Θα άνοιγαν μια σχολή καταδύσεων, αφού και οι τρεις είχαν διπλώματα, άδεια εκπαίδευσης και το κυριότερο, τεράστια αγάπη για τις καταδύσεις.

Μεγαλώνοντας, αν και διάλεξαν διαφορετικό ε-

παγγελματικό προσανατολισμό ο καθένας τους, εξακολουθούσαν να είναι αχώριστοι και να μοιράζονται την ίδια αγάπη για τη θάλασσα, όπως και τότε στα παιδικά τους χρόνια. Ο Γιώργος, μετά τον στρατό, ανέλαβε την εργοληπτική εταιρεία του πατέρα του. Ο Αντώνης σπούδασε λογιστικά στην Αγγλία και αφού επέστρεψε στην Κύπρο, εντάχθηκε στο ενεργητικό μιας μεγάλης ελεγκτικής και λογιστικής εταιρείας.

Ο Νίκος χτύπησε την πόρτα στο γραφείο του τμηματάρχη του και μπήκε μέσα.

-Καλημέρα κύριε Ευαγγέλου, χαιρέτησε τον πάντα καλοδιάθετο προϊστάμενό του.

-Καλημέρα Νίκο μου. Πώς πάμε; Είχαμε κανένα πρόβλημα στη δουλειά ή ήρθες να μου πεις κανένα καλό νέο; Μήπως βρήκες καμιά όμορφη κοπέλα να σε παντρέψουμε; Ε, παλληκάρι μου; είπε χαμογελώντας.

-Δεν βρέθηκε ακόμα η κατάλληλη, κύριε. Σιγά-σιγά, δεν μας πήραν δα και τα χρόνια. Άστε, που ο φίλος μου ο Αντώνης, που είναι και φρεσκοπαντρεμένος, μου λέει να μην το δοκιμάσω σύντομα! είπε και γέλασαν κι οι δυο.

Ξερόβηξε λίγο, για να καθαρίσει τον λαιμό του και συνέχισε αμήχανα.

-Για άλλο ήρθα και δεν ξέρω και πώς να σας το πω.

-Πες το παιδί μου! Τι έγινε; ρώτησε σοβαρεύοντας απότομα.

-Να, κύριε Ευαγγέλου, ξέρετε πόσο σας εκτιμώ και εσάς και τα άλλα παιδιά, που δουλεύουμε μαζί. Όπως ξέρετε και πόσο αγαπώ τη δουλειά μου, αλ-

λά...

-Αλλά; ρώτησε και πάλι σμίγοντας με απορία τα φρύδια.

-Αλλά, εγώ, δεν μπορώ να είμαι συνέχεια κλεισμένος σε ένα εργαστήριο. Θέλω να είμαι έξω, κοντά στη θάλασσα! Να αναπνέω ιώδιο κι αλμύρα! Όταν ξεκίνησα τις σπουδές μου, αυτό είχα στο μυαλό μου, αυτό ήθελα. Άντεξα δυο χρόνια στο εργαστήριο, αλλά δεν μπορώ άλλο, πνίγομαι! Γι' αυτό και αποφάσισα, με μεγάλη μου λύπη, να παραιτηθώ. Ξέρω, πως είναι κάπως απότομο κι ότι θα χρειαστεί χρόνος, για να βρεθεί αντικαταστάτης και είμαι, βέβαια, πρόθυμος να παραμείνω στη θέση μου, μέχρι να γίνει αυτό.

Ο Ευαγγέλου τον άκουγε σκεπτικός χωρίς να τον διακόψει. Έτριψε για λίγο το πιγούνι του και στερήωσε καλύτερα τα γυαλιά στη μύτη του. Όταν ξεκίνησε να μιλάει, ο Νίκος δεν περίμενε να ακούσει τίποτα το καθησυχαστικό και οπωσδήποτε τίποτα το χαρμόσυνο. Κι όμως...

-Νίκο μου, δυο χρόνια τώρα, που σε ξέρω, είσαι παιδί εξαιρετου χαρακτήρα και άψογος στη δουλειά σου. Δεν θα σου κρύψω, πως σε παρακολουθώ από κοντά μήνες τώρα και βλέπω την πρόοδο, που έχεις κάνει, όπως, όμως βλέπω και καταλαβαίνω, πως τρώγεται με τα ρούχα σου κλεισμένος στους τέσσερεις τοίχους! Χαίρομαι που ήρθες σήμερα να μου μιλήσεις για την απόφασή σου, αλλά πριν παραιτηθείς άσε με πρώτα να σου προτείνω κάτι, που σκεφτόμουν από καιρό και, που έχω, φυσικά, συζητήσει με τους ανωτέρους μου.

Και έτσι ο Νίκος βρέθηκε να γίνεται διευθυντής

ενός νεοσύστατου Κέντρου Έρευνας της Θαλάσσιας Ζωής και των Υδάτων πολύ κοντά στο χωριό του! Όπως τον ενημέρωσε ο κύριος Ευαγγέλου, έψαχναν από καιρό τον κατάλληλο, για να αναλάβει τη συγκεκριμένη θέση, και οι αρμόδιοι κατέληξαν, μετά από σοβαρή σκέψη, σ' αυτόν! Θα του ανακοινωνόταν σύντομα, αλλά ο Νίκος τους πρόλαβε. Τρελάθηκε από τη χαρά του! Δεν μπορούσε να πιστέψει στην τύχη του. Από εκεί που θα έμενε άνεργος, με ένα μέλλον αβέβαιο, βρέθηκε με προαγωγή, κάνοντας μάλιστα αυτό που λαχταρούσε!

Η κυρία Μαργαρίτα, η μητέρα του, έστησε γλέντι τρικούμπερτο για τον γιο της! Μαγείρεψε τα καλύτερα φαγητά της και κάλεσε τους φίλους, τους συγγενείς και όλη τη γειτονιά να το γιορτάσουν. Έστρωσαν τα τραπέζια έξω στην αυλή και διασκεδάσαν κάτω από τον καλοκαιρινό ουρανό, μέχρι το πρωί, τρώγοντας και πίνοντας στην υγεία του Νίκου και στην επιτυχία του.

-Η ζωή, παιδί μου, σε κοιτάει στα μάτια αν την κοιτάξεις κι εσύ! Φτάνει να καταφέρεις να σταθείς στο ύψος της! του είπε η μάνα του, εκείνο το βράδυ.

Κι ο Νίκος φύλαξε βαθιά μέσα του τα λόγια της, σ' εκείνη την αόρατη λίστα με τις πολύτιμες συμβουλές, που όλοι κρατούν κρυμμένη, στο πίσω μέρος του μυαλού και της καρδιάς τους.

Το τηλέφωνο κουδούνισε δυνατά δυο φορές, πριν το σηκώσει ο γραβατωμένος κύριος στο διπλανό

γραφείο. Ταυτόχρονα, μια πόρτα άνοιξε στο βάθος. Και ακριβώς ένα λεπτό προτού λήξει η προθεσμία, που έδωσε στον εαυτό του ο Νίκος, η γραμματέας του Τσακίρη τον ενημέρωσε ότι ήταν έτοιμος να τον δεχτεί στο γραφείο του.

-Στο παραλίγο! είπε ο Νίκος κάνοντας την κοπέλα να χαμογελάσει αμήχανα.

-Παρακαλώ περάστε, τον κατηύθυνε, ανοίγοντάς του την πόρτα, που οδηγούσε στο γραφείο.

Το πρώτο πράγμα που παρατήρησε μπαίνοντας ήταν οι φωτογραφίες και οι πίνακες, που στόλιζαν τους τοίχους με θέμα τη θάλασσα.

«Δες και την αγαπás ή τη νοιάζεσαι!» σκέφτηκε τρίζοντας τα δόντια του από θυμό.

Ο Τσακίρης ήταν ένας γεροδεμένος άντρας, γύρω στα πενήντα πέντε με εξήντα, όπως τον υπολόγισε ο Νίκος. Τα μαλλιά του ήταν ένα στάδιο πριν το ολικό γκριζάρισμα, αλλά παρέμενε γοητευτικός και καλοδιατηρημένος για την ηλικία του. Σηκώθηκε από την καρέκλα του και έτεινε το χέρι στον Νίκο. Ενώ έδιναν τα χέρια, η γραμματέας ανέλαβε να κάνει τις συστάσεις και άρχισε να εξηγεί τον λόγο που ο νεαρός βρισκόταν εκεί.

-Α, είστε ο απεσταλμένος της περιβαλλοντικής ομάδας, είπε με ένα ειρωνικό μειδίαμα στα χείλη. Μάλιστα. Καθίστε. Λοιπόν, κύριε Αριστοτέλους, για να μην σπαταλώ τον χρόνο σας και τον δικό μου, θα ήθελα να σας ξεκαθαρίσω, ότι η εταιρεία μου έχει όλες τις απαραίτητες άδειες λειτουργίας και των τεσσάρων ιχθυοτροφείων της. Όλα γίνονται νόμιμα, σύμφωνα με τις πρόνοιες και τις οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Δεν ξέρω από πού σας

ήρθε αυτή η ιδέα, ότι ρυπαίνουμε τη θάλασσα! Για τ' όνομα του Θεού! είπε και γέλασε. Το αντίθετο θα έλεγα μάλιστα! Εμείς κρατάμε την ευρύτερη θαλάσσια περιοχή σε πλήρη αρμονία, όπως πρέπει να είναι!

Ο Νίκος άκουγε τον Τσακίρη να συνεχίζει τον μακρύ μονόλογό του και κόντευε να σκάσει. Όταν πια τελείωσε ήταν η σειρά του Νίκου να μιλήσει.

-Κύριε Τσακίρη, είπε με όση αυτοκυριαρχία διέθετε εκείνη τη στιγμή. Και εγώ σέβομαι τον χρόνο σας, μα πιο πολύ τον δικό μου, γι' αυτό και θα μπω κατευθείαν στο ψητό! Πρώτον, δεν είμαι κανένας άσχετος, που θα πειστεί με τα λόγια σας, όσο καλοειπωμένα κι αν είναι. Εμένα η θάλασσα είναι η δεύτερη φύση μου, από τη μέρα που άρχισα να αντιλαμβάνομαι τον κόσμο γύρω μου, γι' αυτό μην προσπαθείτε να μου πουλήσετε φύκια για μεταξωτές κορδέλες! Δεύτερον, θα ξέρατε από πού μας ήρθε η «παράλογη» αυτή ιδέα, ότι μολύνετε τη θάλασσα, αν καθόσασταν να διαβάσετε έστω και μια από τις επιστολές μας, πριν τις πετάξετε στα σκουπίδια ή αν μπαίνατε έστω στον κόπο να επικοινωνήσετε μαζί μας, για να σας ενημερώσουμε! Και τρίτον, λυπάμαι, που είστε τόσο αδιάλλακτος, ώστε να μην με αφήσετε καν να μιλήσω προτού απορρίψετε αυτά που είχα να πω. Κι αυτό σημαίνει μόνο ένα πράγμα. Ότι κακώς ήρθα πιστεύοντας, ότι ίσως έτσι λάβετε υπόψη σας τη σοβαρότητα του θέματος. Πολύ απλά δεν σας ενδιαφέρει! είπε ο Νίκος και σταμάτησε περιμένοντας την απάντηση του άλλου άντρα.

-Η αλήθεια είναι, κύριε Αριστοτέλους, ότι τα έχετε πει μια χαρά! Δεν ασχολήθηκα, δεν με ενδια-

φέρει και δεν υπάρχει σοβαρότητα του θέματος. Εδώ μιλάμε για δουλειές! είτε χτυπώντας το χέρι του στο τραπέζι και υψώνοντας τον τόνο της φωνής του. Μιλάμε για επένδυση εκατομμυρίων, στην οποία έχουν βάλει χρήματα πολλές μεγάλες κεφαλές της χώρας μου και της δικής σας! Νομίζετε, ότι θα φοβηθώ μια απάνεμη “Θάλασσα” από αργόσχολους; Ούτε «τσουνάμι» δεν μπορεί να με κουνήσει, αγαπητέ μου, κι αυτό να το θυμάστε καλά! συνέχισε κοιτώντας με σκληρό ύφος τον Νίκο στα μάτια.

Ο Νίκος σηκώθηκε αμέσως από τη θέση του.

-Ο καλός караβοκύρης στη φουρτούνα φαίνεται, όπως λένε, κύριε Τσακίρη. Γι’ αυτό μην υποτιμάτε τη “Θάλασσα”! Τη μια στιγμή μπορεί να είναι ήρεμη και γαλήνια και την άλλη να σε πάρει και να σε σηκώσει... Κι ούτε κυματοθραύστες τη σταματάνε, ούτε τίποτα! είπε και κατευθύνθηκε προς την πόρτα, χωρίς να πει αντίο.

Βγήκε και έκλεισε την πόρτα πίσω του προσπαθώντας να ηρεμήσει. Η γραμματέας τον κοιτούσε μαντεύοντας, στο περίπου, τι είχε γίνει μέσα στο γραφείο.

-Αν αργούσατε ακόμα ένα λεπτό να με φωνάξετε, θα με υποχρεώνατε δεσποινίς... Καλή σας μέρα! είπε και μπήκε στον ανελκυστήρα αφήνοντας άφωνη την κοπέλα να τον κοιτάζει, που έφευγε.

Να ξαναβάψουμε γαλάζια τη θάλασσα!

-Εμείς δεν ζητάμε κάτι παράλογο, ζητάμε απλώς και μόνο να εφαρμοστούν αυτά που προβλέπει ο νόμος! Έχουν διενεργηθεί δεκάδες δειγματοληψίες του θαλάσσιου νερού της περιοχής, που αποδεικνύουν ξεκάθαρα, ότι υπάρχει υπέρβαση των επιτρεπτών ορίων, που θέτει η Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χλωρίνες και άλλες χημικές ουσίες. Υπάρχουν όλα, αναλυτικά στα φυλλάδια, που κρατάτε στα χέρια σας. Η θάλασσα και οι ακτές έχουν κατακλυστεί από φύκια και πλαγκτόν. Για να μην αναφερθώ στην κακοσμία! Τα νερά έχουν γίνει ακατάλληλα για κολύμπι, για μας και τα παιδιά μας, όπως ακατάλληλα έχουν γίνει και για αλιεία! Πώς να ασκήσουν το επάγγελμά τους οι ψαράδες σε ένα δηλητηριασμένο περιβάλλον, που δεν διαθέτει πια ψάρια; Τους στερείται ο μοναδικός, εφικτός, οικονομικός πόρος, ώστε κάποιοι άλλοι να κερδοσκοπούν ανεμπόδιστα και απροκάλυπτα. Πού θα οδηγηθούμε λοιπόν; Θα τα ισοπεδώσουμε όλα και όλους τελικά για το κέρδος;

Ο δημοσιογράφος ευχαρίστησε τον Αντώνη για τις δηλώσεις του και προχώρησε ανάμεσα στο πλή-